

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (Jud: V. Hadîrcă)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru)

ÎNCHEIERE

7 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Natalia Ciubuc,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Natalia Ciubuc
împotriva Instituției Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” și
Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova cu privire
la repararea prejudiciului moral cauzat și încasarea cheltuielilor de judecată
împotriva deciziei din 20 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a admis apelul depus de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină
Urgentă”, s-a casat hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul
Botanica în partea admiterii acțiunii și s-a emis în această parte o nouă hotărâre cu
privire la respingerea acțiunii,

constată:

La 7 iulie 2017, Natalia Ciubuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Instituției Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” și Ministerului
Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova cu privire la repararea
prejudiciului moral cauzat și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, în anul 2006, în urma unui
accident rutier i-au fost cauzate traume, iar ca rezultat a fost internată în Instituția
Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, pe o perioadă de 6 luni,
fapt ce se confirmă prin extrasul medical din 26 octombrie 2006.

Astfel reclamanta a menționat că în Instituția Medico-Sanitară Publică
„Institutul de Medicină Urgentă” nu i-a fost acordată asistența medicală necesară,
iar drept consecință starea de sănătate s-a agravat, întrucât piciorul stîng i-a fost
scurtat și nu a avut posibilitate de se deplasa în mod normal.

Suplimentar reclamanta a afirmat că, în perioada 18 ianuarie -30 ianuarie 2010,
a fost internată de asemenea în Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de
Medicină Urgentă”, iar în această perioadă, adică la 21 ianuarie 2010, a fost operată
cu implantarea protezei membrului inferior stîng.

Natalia Ciubuc a invocat că, conform răspunsului din 10 aprilie 2017 a
Instituției Medico-Sanitară Publică „Spitalul Clinic de Traumatologie și Ortopedie”,

a fost informată că în timpul intervenției chirurgicale din 21 ianuarie 2010, i-a fost implantată.

Reclamanta a precizat că, conform bonului de comandă, procurarea protezei a avut loc la 22 ianuarie 2010. Prin urmare, Natalia Ciubuc a concluzionat că la 21 ianuarie 2010, data efectuării intervenției chirurgicale, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” nu dispunea de proteza necesară intervenției chirurgicale, la care a fost supusă.

Astfel, Natalia Ciubuc a specificat că nu este clar ce fel de proteză i-a fost implantată. Mai mult, reclamanta a indicat că după implantarea acestei proteze i s-a înrăutățit starea de sănătate, iar în perioada, 1 august 2011- 3 septembrie 2011, a fost din nou internată în Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, suportând o intervenție chirurgicală a șoldului stâng.

Totodată reclamanta a accentuat că în perioada, 20 octombrie - 29 octombrie 2011, 15 august -11 septembrie 2012, a fost de asemenea internată în Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” cu infecția XXXXX, fiindu-i administrat tratament antibacterian. În rezultatul investigațiilor microbiologice de laborator din 3 august 2011 și 21 octombrie 2011, Nataliei Ciubuc i-a fost identificată XXXXX.

Reclamanta Natalia Ciubuc a indicat că unicul tratament administrat conform fișei medicale de staționar a fost pansamente antibacteriene, fizioterapie și administrarea unui antibiotic. Conform rezultatelor medicale a fost stabilit clar XXXXX, fiind recomandat intervenție XXXXX. Aceste recomandări au fost propuse la 29 august 2012 și repetat la 3 octombrie 2012.

În acest context, Natalia Ciubuc a notat că, la 17 octombrie 2012 a fost efectuată o intervenție chirurgicală, cu înlăturarea a 2 șuruburi din proteză. Reclamanta a specificat că nu au fost efectuate analize de laborator la investigații XXXXX, fiind efectuate analize doar la citologie, fapt confirmat prin trimiterea la investigații din aceeași dată.

Natalia Ciubuc a relatat că începând cu 17 octombrie 2012, orele 18.00 și pînă la 18 octombrie 2012 ora 9.30, nu i-au fost administrate analgezice, fiindu-i propus doar ledocaină, însă a refuzat pe motiv că are alergii. Astfel reclamanta a menționat că, din cauza durerilor, tensiunea era foarte ridicată, de asemenea a crescut și XXXXX, întrucât este bolnavă de XXXXX.

Suplimentar reclamanta a specificat că a fost creat un consiliul medical din profesori universitari, care au decis înlăturarea protezei, însă în pofida acestei concluzii, nu a fost întreprins nimic. La 11 octombrie 2013, s-a reconfirmat infecția cu XXXXX, iar în perioada de 15 octombrie 2013 – 1 noiembrie 2013, a avut loc o intervenție chirurgicală, fără a înlătura proteza.

Conform extrasului medical din 1 martie 2013, se confirmă greșeala medicală admisă și anume XXXXX.

Reclamanta a indicat că cadrul medical a avut nenumărate analize la această infecție spitalicească XXXXX, dar nu au executat recomandările consiliului profesoral medical, și în final la 13 mai 2014, a fost internată în Spitalul Clinic de Traumatologie și Ortopedie, unde a fost supusă intervenției chirurgicale și în sfârșit au înlăturat proteză implantată. Conform procesului-verbal nr. 9 din 2 martie 2015 al ședinței Comisiei cu privire la modul de selectare a pacienților pentru tratamentul

costisitor, a fost decisă necesitatea XXXXX și a fost planificat efectuarea pentru protezare în trimestrul II al anului 2015.

În acest context, reclamanta a remarcat că, în baza procesului-verbal nr.1 din 7 decembrie 2015, a fost decisă transferarea ei la Spitalul Clinic Traumatologie și Ortopedie pentru intervenția chirurgicală cu implantarea protezei noi, pe criterii de urgentare. La 11 aprilie 2016, Natalia Ciubuc a fost internată în Spitalul Clinic Traumatologie și Ortopedie și supusă intervenției chirurgicale, iar la 14 aprilie 2016 a fost efectuată XXXXX. În perioada, 4 octombrie 2016-17 octombrie 2016, a fost internată pentru recuperare la Spitalul Republican Asociația Curativ-sanatorială și de recuperare.

Natalia Ciubuc a accentuat că după această recuperare, a simțit o îmbunătățire esențială a membrului inferior, totodată au dispărut eliminările purulente, având o creștere pozitivă în dinamica sănătății.

Reclamanta a considerat că în cadrul spitalului a fost infectată cu XXXXX, care putea avea loc numai în rezultatul implantării unei proteze folosite. Mai mult, Natalia Ciubuc a punctat că, la data operării inițiale această proteză nu se afla în secție și prin urmare a considerat că i-a fost implantată o proteză utilizată.

La fel reclamanta a specificat că în rezultatul infectării cu această bacterie în cadrul Spitalului de urgență, a fost impusă să primească tratament timp de 2 ani cu antibiotice, să fie supusă la mai multe intervenții chirurgicale și fiind dependentă de insulină, starea sa de sănătate s-a agravat brusc, fapt care a condus la imobilizarea pe o durată îndelungată de timp.

Reclamanta a susținut că toate aceste i-au creat suferințe enorme, au încadrat-o în grad de invaliditate, a fost concediată de la serviciu, a rămas fără surse financiare necesare menținerii în viață și cel mai important a suportat dureri infernale atât fizice, cât și psihice.

Reclamanta a solicitat încasarea în mod solidar din contul Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” și Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova în beneficiul său a prejudiciului moral în mărime de 300 000 lei și anume 50 000 lei pentru neacordarea corespunzătoare a asistenței medicale, 100 lei pentru schilodirea, 100 lei pentru infecția spitalicească, 50 000 lei pentru imposibilitatea de tratare a infecției și agravarea stării de sănătate, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, a fost admisă acțiunea depusă de Natalia Ciubuc, fiind încasat din contul Instituției Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” în beneficiul Nataliei Ciubuc, prejudiciul moral în mărime de 300 000 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 5000 lei. A fost respinsă acțiunea depusă de Natalia Ciubuc împotriva Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale cu privire la încasarea prejudiciului moral (f.d. 200-210, vol. I).

În susținerea soluției, instanța de judecată a reținut că responsabilitatea pentru încălcarea dreptului reclamantei în calitate de pacientă o poartă anume Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” .

Prin decizia din 20 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul depus de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, fiind casată hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Botanica

în partea admiterii acțiunii și emisă în această parte o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii. În rest hotărârea primei instanțe a fost menținută (f.d. 34-51, vol. I).

Curtea de Apel Chișinău a reținut că potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 162 din 13 iunie 2017, a fost stabilit că prescripțiile medicilor și volumul curativ administrat Nataliei Ciubuc sunt adecvate diagnosticului stabilit și orientate pentru minimalizare complicațiilor posttraumatice și agravării maladiilor cronice.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că, din actele acumulate la dosar, cât și din explicațiile părților, declarațiile specialiștilor, nu rezultă că Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” prin intermediul medicilor săi, a cauzat careva prejudicii pacientei Natalia Ciubuc, din potrivă aceștia au procedat în strictă conformitate cu regulile și normativele în vigoare, acordând asistența necesară, corespunzătoare și în volum deplin.

La 19 decembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 52 , vol. II).

La 25 februarie 2019, Natalia Ciubuc, a depus recurs împotriva deciziei din 20 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurenta Natalia Ciubuc, în motivarea recursului, a indicat că instanța de apel la adoptarea deciziei contestate, a aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Totodată recurenta a menționat că instanța de apel nu a dat apreciere următoarelor înscrisuri: rezultatul investigațiilor microbiologice de laborator din 3 august 2011 și 21 octombrie 2011, prin care a fost identificată XXXXX; fișa medicală de staționar nr. XXXXX, scrisoarea nr. 01/236 din 21 septembrie 2012 și nr. 01-6/170 din 11 octombrie 2012, fișa medicală nr. XXXXX, care confirmă diagnosticul stabilit la internare, prescripția medicală din 18 octombrie 2012 și procesul-verbal nr. 9 din 2 martie 2015 al ședinței Comisiei cu privire la modul de selectare a pacienților pentru tratamentul costisitoare.

La fel recurenta a specificat că instanța de apel a neglijat prevederile ce țin de obligativitatea motivării hotărârii, iar toate acestea au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

La 12 aprilie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Instituției Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” și Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 12 aprilie 2019, Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale al Republicii Moldova a depus referință la cererea de recurs înaintată de către Natalia Ciubuc, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

La data stabilită pentru examinarea cauzei, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” nu a înaintat referință la cererea de recurs depusă de Natalia Ciubuc, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Natalia Ciubuc, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 20 noiembrie 2018 a fost expediată în adresa părților la 19 decembrie 2018 (f. d. 52, vol. II), însă conform copiei plicului se confirmă faptul că, recurenta a recepționat decizia instanței de apel la 28 decembrie 2018 (f.d. 65, vol. II).

Astfel, în atare situație, instanța de judecată a considerat că recursul declarat de Natalia Ciubuc la 25 februarie 2019 este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiasvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea, de exemplu, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis, Benjamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, *ibidem*, para. 41, *Marc Brauer*, *ibidem*, para. 35; *Miessen*, *ibidem*, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Natalia Ciubuc este formulată în baza art. 432 alin. 4) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (2), lit. f) din Codul de Procedură Civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurenteii întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acesteia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din

succesiunea actelor dosarului reiese că recurenta a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra căroră instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 24; *Beniamin Nersesyanyan*, *ibidem*, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurenta Natalia Ciubuc a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecătii nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Natalia Ciubuc nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Natalia Ciubuc se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan